

Den skjulte historie om vers fyrre – tallet syv

Elleve og Toogtyve

Jeff Pippenger

2026-04-04

Daniel kapitel elleve, vers seksten, og vers toogtyve stemmer begge overens med den snart kommende søndagslov. Opfyldelsen af vers ti i 1989 førte til den ukrainske krig i 2014, sådan som det fremstilles ved opfyldelsen af vers elleve i slaget ved Raphia i 217 f.Kr. Vers elleve til og med vers seksten er også vers elleve til og med vers toogtyve; derfor fremstilles den skjulte historie i vers fyrre, sådan som den repræsenteres i versene elleve til seksten, også som historien i vers elleve til og med toogtyve. Den skjulte historie i vers fyrre fremstilles ved versene elleve til og med toogtyve.

Kapitel elleve til toogtyve

Den skjulte historie er også fremstillet i kapitlerne elleve til toogtyve i Første Mosebog, Matthæus, Åbenbaringen og Jesu liv. Disse fire vidner om kapitlerne »elleve til toogtyve« stemmer overens med den skjulte historie, for den skjulte historie er versene elleve til toogtyve i Daniel 11. Midtpunktet i de fire vidner identificerer altid pagtens tegn, begyndende med dødspagten, fremstillet ved Nimrod i kapitel elleve i Første Mosebog, og sluttende med Roms skøge i kapitel sytten i Åbenbaringen.

Sytten

Med undtagelse af Matthæus identificerer de fire vidner kapitel sytten som midtpunktet i den periode, de illustrerer. Tallet sytten findes også tre gange i de tre to hundrede og halvtredsårige profetier, som begyndte i 457 f.Kr., 64 og 1776. To af disse linjer, (den første og den sidste), identificerer et midtpunkt, når den første linje fra 457 f.Kr. endte i 207 f.Kr., og den sidste linje fra 1776 ender i 2026. 207 f.Kr. lå mellem slagene ved Raphia og Panium, og 2026 er midtvejs i den sidste præsident for Amerikas Forenede Staters embedsperiode.

Inden for de tre linjer på to hundrede og halvtreds år regerede Ptolemæus i sytten år. Der er sytten år mellem 313 og 330 i Neros linje, og der var sytten år mellem slaget ved Raphia i 217 f.Kr. og slaget ved Panium i 200 f.Kr. Tre af de fire vidner fra kapitel elleve til og med toogtyve markerer deres nøjagtige midtpunkt som kapitel sytten. Derfor fremstilles den skjulte historie i vers fyrre i versene elleve til og med toogtyve i det samme kapitel, og de fire vidner fra kapitel elleve til og med toogtyve stemmer overens med netop disse samme vers. Opfyldelsen af hver af de tre profetier på 250 år stemmer overens med netop den samme historie. Midtpunktet fremhæves som et vejmærke, og det identificeres især som symbolet på Guds folks pagt og segl.

Daniel tolv

Versene syv, elleve og tolv i Daniel kapitel tolv identificerer den sidste periode i beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusind. Vers syv identificerer den 31. december 2023, vers tolv identificerer den 18. juli 2020. Den adspredelse i vers syv, som endte den 31. december 2023, og som var begyndt den 18. juli 2020, blev fremstillet i alfa og omega af de tre vers om profetisk tid, som findes i Daniel tolv. Midterverset om 1.290 år identificerer historien fra 1989 til den snart kommende søndagslov som 30, og dernæst 1.260 til menneskets prøvetids afslutning. Trediven år repræsenterer præstedømmets alder for de hundrede og fireogfyrre tusind, og 1260 år er et forbillede på de symbolske toogfyrre måneder i Åbenbaringen tretten.

Den dobbelte profeti om 30 efterfulgt af tolv hundrede og tres år er et symbol på Abrahams og Paulus' dobbelte pagtprofeti om 400 og 430 år. Midtpunktet i de tre tidsvers i Daniel tolv repræsenterer oprøret i det trettende bogstav, samtidig med at det også understreger pagten og beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusind. De tre vers stemmer også overens med den skjulte historie og føjer endnu et vidnesbyrd til understregningen af, at midtpunktet er et symbol på pagten.

Forår og Efterår

Med alle disse linjer må vi medtage de tre vidner om forårs- og efterårshøjtiderne, som er placeret i Tredje Mosebog kapitel treogtyve, afstemt og sammenføjet med pinsetiden i korsets historie. Her er kapitlet treogtyve, hvilket er et symbol på Kristi forsoningsværk. Kapitlet består af fireogfyrre vers, som symbolsk repræsenterer 22. oktober 1844. 22. oktober repræsenterer 22 dage i oktober, begyndende med den første dag og afsluttende på den toogtyvende dag, og bærer således det hebraiske alfabets legitimation. Da oktober er den tiende måned, bliver den ved multiplikation med den toogtyvende dag lig med 220.

I den hebraiske kalender var den tiende dag i den syvende måned Forsoningsdagen, og ti gange syv er halvfjerds, et symbol på prøvetid. De to tusind tre hundrede år endte i 1844, da den tredje engel ankom, således som det var forbilledligt fremstillet ved det tredje dekret, der indledte perioden. Der var halvfjerds uger fastsat som prøvetid, dengang tildelt det gamle, bogstavelige Israel ved begyndelsen af de 2.300 dage, og ved afslutningen af disse dage blev prøvetiden for det moderne, åndelige Israel fremstillet ved den tiende dag i den syvende måned, hvilket svarer til halvfjerds. Den 22. oktober 1844 er et forbillede på den snart kommende søndagslov, og det er dér, den symbolske halvfjerdsårige prøvetid ender for Syvendedagsadventismen, således som den gjorde det for jøderne, da Stefanus blev stenet.

1844 repræsenterer en periode, hvor to engle ankom, den anden ved den første skuffelse og den tredje ved den store skuffelse. „44“ repræsenterer et dobbelt budskab, som fremstillet ved Daniel elleve, vers fireogfyrres tidender fra øst og nord. Tredje Mosebog treogtyve består af fireogfyrre vers, som opdeler de hellige højtider i forår og efterår. Disse fireogfyrre vers repræsenterer et dobbelt budskab. De to årstider er repræsenteret ved toogtyve vers hver, så både forårs- og efterårshøjtiderne repræsenterer den hebraiske kalenders toogtyve bogstaver. Når disse to vidner på toogtyve vers føres sammen sammen med pinsetiden, frembringer de en ramme med tre trin.

Det første skridt er et vejmærke sammensat af tre dele efterfulgt af fem dage, således som også det sidste af de tre vejmærker er det. Det midterste vejmærke er de tredive dages ansigt-til-ansigt-undervisning ved Kristus med dem, som salves til præster for tjeneste i den sejrende menighed. Tredje Mosebog toogtyve stemmer overens med den skjulte historie i vers fyrré.

Midtpunkter

Midtpunktet i linjen fra Første Mosebog kapitel elleve til kapitel toogtyve er kapitel sytten, hvor det andet trin i Abrahams tretrins-pagt og omskærelsens tegn blev indstiftet. Det nøjagtige centrum af alle versene fra kapitel elleve til toogtyve er Første Mosebog 17:22:

Men min pagt vil jeg oprette med Isak, som Sara skal føde dig ved denne fastsatte tid næste år. Og han holdt op med at tale med ham, og Gud steg op fra Abraham. 1 Mosebog 17,22.

Gud begyndte at tale til Abraham i vers et, og Han afsluttede sin samtale i vers toogtyve; således blev hele pagtsdialogen om omskærelsen indsat i den profetiske kontekst af det hebraiske alfabets toogtyve bogstaver, mens temaet i de toogtyve vers var omskærelsens rite, som skulle fuldbyrdes på den ottende dag. Midten eller centrum i Første Mosebogs passage er Guds pagtsforhold til de et hundrede og fireogfyrré tusinde, sådan som det er repræsenteret ved Abrahams omskærelsespagt. Midtpunktet i Første Mosebogs række af kapitler fra elleve til og med toogtyve er kapitel sytten, og kapitlets absolutte midtpunkt er vers toogtyve, hvor Gud ophører med sin pagtsamtale med Abraham, og dermed placeres midtpunktet i konteksten af det hebraiske alfabet med toogtyve bogstaver. Midtpunktet i disse toogtyve vers er naturligvis vers elleve.

Og I skal omskære jeres forhuds kød; og det skal være et tegn på pagten mellem mig og jer. 1 Mosebog 17:11.

Midtpunkterne i de fire afsnit af kapitel elleve til toogtyve i Bibelen omfatter tre vers for at fuldende midtpunktets tanke.

Dette er min pagt, som I skal holde, mellem mig og eder og dit afkom efter dig: Alt mandkøn iblandt eder skal omskæres. Og I skal omskære eders forhud; og det skal være pagtens tegn mellem mig og eder. Og den, som er otte dage gammel, skal omskæres iblandt eder, alt mandkøn i eders slægter, den, som er født i huset, eller købt for penge af en fremmed, som ikke er af dit afkom. 1 Mosebog 17:10–12.

Et tegn er et symbol, som repræsenterer et banner. Passagen handler om banneret, som er de et hundrede og fireogfyrré tusind. Dregebarnet skulle omskæres, da det var otte dage gammelt, ligesom Noas pagt var med de otte sjæle i arken; således anvendes tallet otte til at sammenknytte den noaitiske pagt med den abrahamitiske pagt. De skal være filadelfiere, for de skal omskæres, hvilket Paulus identificerer som symbolet på kødets korsfæstelse. Når kødet er korsfæstet, er Kristi guddommelighed indeni, og denne forening er banneret; for, som Søster White siger: "Når Kristi karakter er fuldkomment gengivet i Hans børn, vil Han vende tilbage for dem."

„Den menneskelige natur er fordærvet og med rette fordømt af en hellig Gud. Men der er truffet foranstaltning for den angrende synder, således at han ved tro på forsoningen ved Guds enbårne Søn kan modtage syndernes forladelse, finde retfærdiggørelse, modtage optagelse i den himmelske familie og blive arving til Guds rige. Karakterens forvandling tilvejebringes ved Helligåndens virke, som arbejder på det menneskelige redskab og, i overensstemmelse med dets ønske og samtykke til, at dette sker, indplanter i det en ny natur. Guds billede genoprettes i sjælen, og dag for dag styrkes og fornyes han ved nåde og sættes mere og mere i stand til fuldkommene at genspejle Kristi karakter i retfærdighed og sand hellighed.“

Den olie, som i så høj grad behøves af dem, der fremstilles som de dårlige jomfruer, er ikke noget, der skal lægges på det ydre. De må bringe sandheden ind i sjælens helligdom, for at den kan rense, forædle og hellige. Det er ikke teori, de behøver; det er Bibelens hellige lærdomme, som ikke er usikre, adskilte læresætninger, men levende sandheder, der angår evige interesser, som har deres centrum i Kristus. I ham findes det fuldstændige system af guddommelig sandhed. Sjælens frelse ved troen på Kristus er sandhedens grundvold og støtte. De, som udøver sand tro på Kristus, gør den åbenbar ved hellighed i karakteren, ved lydighed mod Guds lov. De indser, at sandheden, som den er i Jesus, når til himlen og omfatter evigheden. De forstår, at den kristnes karakter bør afspejle Kristi karakter og være fuld af nåde og sandhed. Dem meddeles nådens olie, som opretholder et aldrig svigtende lys. Helligånden i den troendes hjerte gør ham fuldkommen i Kristus. Det er ikke et afgørende bevis på, at en mand eller en kvinde er en kristen, at han giver udtryk for dyb bevægelse under ophidsende omstændigheder. Den, som er Kristus-lignende, har et dybt, fast, vedholdende element i sin sjæl og har dog en følelse af sin egen svaghed og bliver ikke bedraget og vildledt af Djævelen og bragt til at stole på sig selv. Han har kundskab om Guds ord og ved, at han kun er i sikkerhed, når han lægger sin hånd i Jesu Kristi hånd og holder fast ved ham.

„Karakteren åbenbares ved en krise. Da den alvorlige røst ved midnat forkyndte: ‘Se, brudgommen kommer; gå ham i møde,’ vågnede de sovende jomfruer af deres slummer, og det blev åbenbart, hvem der havde gjort sig rede til begivenheden. Begge parter blev overrasket, men den ene var beredt på nødstilfældet, og den anden viste sig at være uforberedt. Karakteren åbenbares af omstændighederne. Nødsituationer bringer karakterens sande beskaffenhed for dagen. En eller anden pludselig og uforudset ulykke, sorg eller krise, en uventet sygdom eller kval, noget, som stiller sjælen ansigt til ansigt med døden, vil bringe karakterens sande indre natur frem. Det vil blive åbenbart, om der findes nogen virkelig tro på Guds ords løfter eller ej. Det vil blive åbenbart, om sjælen opretholdes af nåden, om der er olie i karret sammen med lampen.“

„Prøvelsens tider kommer over alle. Hvordan bærer vi os ad under Guds prøve og lutring? Går vore lamper ud? eller holder vi dem stadig brændende? Er vi beredt på enhver nødsituation ved vor forbindelse med Ham, som er fuld af nåde og sandhed? De fem vise jomfruer kunne ikke meddele deres karakter til de fem dårlige jomfruer. Karakteren må dannes af os som enkeltpersoner. Den kan ikke overføres til en anden, selv om dens indehaver var villig til at bringe offeret. Der er meget, vi kan gøre for hinanden, mens nåden endnu dvæler. Vi kan fremstille Kristi karakter. Vi kan give trofaste advarsler til dem, der farer vild. Vi kan irrettesætte, revse, med al langmodighed og lære, idet vi bringer den hellige skrifts

læresætninger ind på hjertet. Vi kan give inderlig medfølelse. Vi kan bede med og for hverandre. Ved at leve et vågent liv, ved at føre en hellig vandel, kan vi give et eksempel på, hvad en kristen bør være; men intet menneske kan give et andet sin egen karakters præg. Lad os nøje overveje den kendsgerning, at vi skal frelses, ikke som grupper, men som enkeltpersoner. Vi skal dømmes efter den karakter, vi har dannet. Det er farligt at forsømme at berede sjælen for evigheden og at udskyde det at slutte fred med Gud til dødslejet. Det er ved livets daglige forhold, ved den ånd, vi åbenbarer, at vi afgør vor evige skæbne. Den, som er tro i det mindste, er også tro i meget. Hvis vi har gjort Kristus til vort forbillede, hvis vi har vandret og arbejdet, sådan som han i sit eget liv har givet os eksempel på, skal vi være i stand til at møde de højtidelige overraskelser, som vil komme over os i vor erfaring, og af hjertet sige: 'Ikke min vilje, men din ske.'"

„Det er i nådetiden, den tid hvori vi lever, at vi roligt bør betragte frelsens betingelser og leve i overensstemmelse med de vilkår, som er fastsat i Guds ord. Vi bør opdrage og øve os selv, time for time og dag for dag, gennem omhyggelig tugt, til at udføre enhver pligt. Vi bør lære Gud at kende og Jesus Kristus, som han har udsendt. I enhver prøvelse er det vort privilegium at trække på ham, som har sagt: 'Lad ham gribe min styrke, for at han kan slutte fred med mig; og han skal slutte fred med mig.' Herren siger, at han er mere villig til at give os Helligånden, end forældre er til at give brød til deres børn. Lad os da have nådens olie i vore kar sammen med vore lamper, for at vi ikke må findes blandt dem, der fremstilles som de dårlige jomfruer, som ikke var beredt til at gå ud for at møde brudgommen.“ Review and Herald, 17. september 1895.

Banneret for de et hundrede og fireogfyrre tusind, som blev forbilledliggjort ved Abrahams omskærelse og de otte sjæle på arken, er de kloge jomfruer i lignelsen, som fuldkomment genspejler Kristi karakter i den nært forestående krise. Det er kun passende, at søster White afsluttede afsnittet ved at citere Esajas, for det er et afsnit, der direkte henviser til beseglingstiden for de et hundrede og fireogfyrre tusind.

På den dag skal I synge om den: En vingård med rød vin. Jeg, Herren, vogter den; hvert øjeblik vander jeg den; for at ingen skal skade den, vogter jeg den nat og dag. Harme er ikke i mig; hvem ville sætte tjørn og torne op imod mig i kamp? Jeg ville gå frem imod dem, jeg ville brænde dem op til hobe. Eller lad ham gribe fat i min styrke, for at han kan slutte fred med mig; og han skal slutte fred med mig. Han skal lade dem, der kommer af Jakob, slå rod; Israel skal blomstre og skyde knop og fylde verdens flade med frugt. Har han slået ham, som han slog dem, der slog ham? Eller er han blevet dræbt efter samme slagtedåd som dem, der blev dræbt af ham? Med måde, når den skyder frem, går du i rette med den; han holder sin hårde storm tilbage på østvindens dag. Derfor skal Jakobs misgerning sones; og dette er hele frugten af, at hans synd tages bort: når han gør alle alterets sten som kalksten, der knuses, skal Asherapælene og afgudsbillederne ikke blive stående. Men den befæstede by skal ligge øde, og boligen være forladt og overladt som en ørken; dér skal kalven græsse, og dér skal den lægge sig og fortære dens grene. Når dens grene er visnet, skal de brydes af; kvinder kommer og sætter ild på dem; thi det er et folk uden forstand; derfor vil han, som skabte dem, ikke forbarme sig over dem, og han, som dannede dem, vil ikke vise dem nåde. Esajas 27:2–11.

„Østenvindens dag“, når Jakobs misgerning bliver rensset bort, og den anden klasse af „et folk uden forstand“ bliver samlet og brændt, er beseglingstiden for de hundrede og fireogfyrre tusinde. I den periode kan den, som ønsker at slutte fred med Kristus, gøre det, men de sidste bevægelser er hastige.

Præsterne skulle være tredive år gamle, når de begyndte at tjene, og de hundrede og fireogfyrre tusind er Peters kongelige præsteskab, som fornyer pagten med Gud i de sidste dage.

Også I, som levende stene, opbygges til et åndeligt hus, et helligt præsteskab, for at frembære åndelige ofre, som er Gud velbehagelige ved Jesus Kristus. 1 Peter 1:5.

Præsterne blev forberedt til at tjene gennem en otte dage lang salvelsestjeneste; således er tallet otte et symbol på det salvede præsteskab, som er inden i arken.

Arons stav

Det salvede præsteskab bestående af de hundrede og fireogfyrre tusinde er repræsenteret inden for pagtens ark som Arons stav, der skød. Da Arons stav skød, tilvejebragte den en sontring mellem Aron og de øvrige stammer i Israels stave, som ikke skød. I Skrifterne er det regnen, der frembringer planternes knopskydning.

Alle profeterne henvender sig til de sidste dage, og derfor repræsenterer Arons præstedømmes stav salvelsen af de hundrede og fireogfyrre tusind i en situation, som svarer til Elias på Karmel og Milleritterne i 1844. Den omhandler det tidspunkt, hvor der er en klar sontring mellem de sande og falske budskaber om den sildige regn. Denne sontring foretages af Joel, når han identificerer, at den „nye vin“ afskæres fra én klasse. Den klasse, som får den nye vin afskåret fra deres mund, er Esajas' Efraims drukkenbolte. De er også dem, der anklagede disciplene for at være berusede ved pinse, og de er oprørerne fra 1888, som fulgte deres fædre, der var oprørerne fra 1863. Alle disse profetiske linjer stemmer overens med den linje, som Søster White identificerer som indtræffende, når verden indser, at adventismen i omtrent et hundrede og femogtyve år har kendt til Nashvilles ildkugler og ikke har sagt noget.

8, Firs og 81

Tallet tredive og tallet otte er symboler på præstedømmet hos de hundrede og fireogfyrre tusind, som er de sidste dages banner, der repræsenterer foreningen af guddommelighed og menneskelighed. Tallet otte er en tiendedel af tallet firs, som er tallet for de firs tapre præster, der sammen med ypperstepræsten stod kong Uzzija imod, da han forsøgte at frembære røgelse på det hellige sted. Enogfirs repræsenterer guddommelighed forenet med menneskelighed i sammenhæng med den sejrende kirkes præstedømme. Beretningen om Uzzijas oprør knytter dette præstedømme på enogfirs til selve den krise, som falder sammen med Ptolemæus' oprør lige efter slaget ved Raphia. Alle profeterne identificerer de sidste dage, så præstedømmet af guddommelighed forenet med menneskelighed, som er den sejrende kirkes præstedømme, bestående af firs menneskelige præster og én guddommelig ypperstepræst, identificeres i den historie, som begyndte i 2014, da den ukrainske krig blev indledt.

Det midterste kapitel i Første Mosebogs linje på tolv kapitler er kapitel sytten. Det midterste vers i linjen på tolv kapitler er vers toogtyve. Vers toogtyve markerer en tydelig afslutning på en samtale mellem Gud og Abraham, som begyndte i vers ét, og identificerer således vers toogtyve som afslutningen på en profetisk linje, der bærer signaturen af det hebraiske alfabets toogtyve bogstaver. Det midterste vers i linjen på toogtyve vers er vers elleve, som igen er midten af tre vers, der identificerer de hundrede og fireogfyrre tusindes banner. Vers elleve er derfor midten af tre særskilte vers, og vers elleve formidler den primære sandhed ikke blot i de toogtyve vers, men også i de tre vers, som det befinder sig i, og identificerer således vers elleve og toogtyve som begyndelsen og afslutningen på hovedtanken. Således er vers elleve til og med toogtyve i kapitel sytten det primære tema i kapitlerne elleve til og med toogtyve.

Midten af kapitlerne elleve til toogtyve i Matthäusevangeliet er kapitel seksten.

Da pålagde han sine disciple, at de ikke måtte sige til nogen, at han var Jesus, Kristus.
Matthæus 16:20.

Ligesom ved Første Mosebogs midtpunkt markerer vers tyve afslutningen på en bestemt samtale, som begyndte i vers tretten, da Kristus og disciplene ankom til Cæsarea Filippi.

Da Jesus kom til egnen ved Cæsarea Filippi, spurgte han sine disciple og sagde: Hvem siger folk, at jeg, Menneskesønnen, er? Og de sagde: Nogle siger, at du er Johannes Døberen; andre Elias; og andre igen Jeremias eller en af profeterne. Han sagde til dem: Men I, hvem siger I, at jeg er? Da svarede Simon Peter og sagde: Du er Kristus, den levende Guds Søn. Og Jesus svarede og sagde til ham: Salig er du, Simon Barjona; thi kød og blod har ikke åbenbaret dig dette, men min Fader, som er i himlene. Og jeg siger dig også: Du er Peter, og på denne klippe vil jeg bygge min kirke, og dødsrigets porte skal ikke få magt over den. Og jeg vil give dig Himmerigets nøgler; og hvad du binder på jorden, skal være bundet i himlene, og hvad du løser på jorden, skal være løst i himlene. Da bød han sine disciple, at de ikke skulle sige til nogen, at han var Jesus Kristus. Matthæus 16:13–20.

Rafija og Panium

Ikke alene udgør Matthæus' midterste afsnit en særskilt samtale og et særskilt emne, men ligesom pagtsymbolikken i Første Mosebogs vidnesbyrd stemmer overens med slaget ved Rafia, finder Matthæus' samtale sted i Cæsarea Filippi, som er Panium. Panium i Daniel 11, vers femten, er midtpunktet i Matthæus' tolvcifrede linje, og Rafia i Daniel 11, vers elleve, er midtpunktet i Første Mosebogs tolvcifrede linje.

De 250 år, som begyndte i 457 f.Kr., sluttede i 207 f.Kr., midtpunktet mellem Rafia i vers elleve og Panium i vers femten, hvor tegnet på Abrahams omskærelse og Peters bekendelse af Messias sammenløber. I Matthæusbogens linje vidner Peter om sin erkendelse af Kristus, Guds Søn, ved Hans dåb.

Simon betyder »en, som hører«, og Barjona betyder »duens søn«. Simon var en, som hørte budskabet om Kristi dåb, da Helligånden steg ned i skikkelse af en due. Kristi dåb var et forbillede på den 11. august 1840, da den vældige engel i Åbenbaringen 10 steg ned. Den samme engel steg

ned den 11. september. Peter repræsenterer dem, som anerkender den 11. september som prøvelsesbudskabet for generationen af de hundrede og fireogfyrre tusind.

Peter repræsenterer dem, som anvender metodologien linje på linje. Han er duens „søn“, og som søn repræsenterer han symbolsk den sidste generation. Peter er et symbol på den sidste generation, og ved den symbolske talværdi af hans navn repræsenterer han de hundrede og fireogfyrre tusinde. Peter repræsenterer den sidste generation, som hører budskabet om bemyndigelsen, når Kristus fremtræder i den profetiske linje. Peter erkendte det budskab, der var forbundet med Kristi dåb, og derfor kunne Peter identificere Jesus som den salvede, hvilket er Messias på hebraisk og Kristus på græsk. Peter repræsenterer dem, som forstår, at engelen i Åbenbaringen atten, som steg ned ved 11. september, også var steget ned den 11. august 1840. Peter repræsenterer dem, som forstår 11. september som et vejmærke, der kun stadfæstes ved to eller tre linjers vidnesbyrd.

Peters bekendelse er, at 11. september identificerer den tredje vees ankomst, hvilket er prøvelsesbudskabet for den sidste generation. Denne bekendelse er dér, hvor navnet ændres. Abraham er ved Rafia, og Peter er ved Panium, lige før korset. Mellem Panium og korset skal Peter besøge Forklarelsens Bjerg. Det er ved Panium, at Simon forvandles til Peter, da han afgav sin bekendelse af prøvelsesbudskabet for sin generation. For de hundrede og fireogfyrre tusinde er dette prøvelsesbudskab islamske forhold i det tredje ve, som ankom i den profetiske historie den 11. september.

Begyndelsen på prøvelsen af adventismen begyndte ved 11. september, og ved afslutningen på prøvelsen af adventismen identificerer Islams budskab om det tredje ve, hvornår og hvor Simons navn bliver ændret. Det budskab, som Peter forstår ved enden, og som blev forebilledliggjort ved budskabet om 11. september i begyndelsen, er det korrigerede budskab om Nashvilles ildkugler. Der indtræffer basunfesten i forbindelse med bannerets himmelfart og den lukkede dør på Forsoningsdagen.

Vi vil fortsætte med disse ting i den næste artikel.